

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.195/2023/8.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes neve1** (Felperes címe) **felperesnek**, a dr. Sasvári Róbert ügyvéd (alperesi jogi képviselő címe) által képviselt **Alperes neve1**. (Alperes címe) **alperessel** szemben, kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 9.M.70.088/2022/27. számú ítélete ellen, az alperes 29. sorszámu fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes munkaviszonya 2018. október 18. napjától 2020. december 22. napjáig állt fenn takarító munkakörben. A munkáltató a felperest 4 órás munkaidőben 82.500 forint munkabérrel jelentette be.

[2] A felperes 2018. október 31. napján 23:00 órakor munkahelyi balesetet szenvedett. A Telephely1 külszíni garázs 6. emeletén tartózkodott kollegájával Alkalmazott1-el és megtették a szükséges előkészületeket a gépi munka elvégzésére, azonban a takarítógép nem működött, ezért úgy határoztak, hogy visszaviszik a -2 szintre. A takarítógép mozgatása közben a felperes az emelet felé közeledve, kisebb ívet tudott csak megtenni, a gép eldőlt, a felperes leugrott róla, bal oldalával a betonra esett, melynek következtében sérülést szenvedett.

[3] A balesetet követően a Ambulancia1-re ment, ahol megállapították, hogy bal felkarja több helyen eltört. A munkahelyén a balesetet jelezte. A felperes a balesettel összefüggésben 2020. november 4. napjáig keresőképtelen volt, mely időszakban 57.520 forint baleseti táppénz ellátásban részesült. Az alperes a felperes jogviszonyát 2020. december 22. napjával megszüntette.

[4] Az alperes a felperes részére a munkaviszonya megszüntetésével összefüggésben 2021. január 21. napján nettó 190.415forintot fizetett meg, amelyből 39.375 forintot számolt el szeptember hónapra betegszabadság időtartamra, 117.205 forintot szabadságmegváltás jogcímén december hónapban, november hónapban 70.714 forintot, amely 2020. november 01-től november 04-ig 3 nap táppénz, illetőleg 2020. november 05-től november 31-ig 18 munkanap szabadságot.

Kereset

[5] A felperes 1.126.816 forint kártérítés, valamint kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy 2017. februártól 2018. október 18. napjáig bejelentés nélkül, majd 2018. október 18-ig 2020. december 22-ig dolgozott az alperesnél. Eleinte festő-mázoló munkakört végzett, majd intézményi takarító és kisegítő munkakörben 8 órában havi nettó 180.000 forint munkabért kapott.

[6] Előadta, hogy a munkáltató a baleseti táppénzét kiegészítette 2020. február végéig havi nettó 180.000 forintra, melyet készpénzben fizetett ki a részére. 2020. március hónaptól a munkáltató semmilyen további összeget, kiegészítő baleseti táppénzt sem fizetett részére, holott 2020. november 04. napjáig keresőképtelen volt.

[7] Hivatkozott arra, hogy napi 8 órában dolgozott a munkáltatónál nettó havi 180.000 forintban részesült, amelyet minden hónap 10-éig készpénzben kapott meg. Előadta, hogy minden munkavállaló az alperesnél bruttó 170.000 forintra volt bejelentve, és a különbözetet mindenki készpénzben kapta meg. A kifizetés úgy történt, hogy az alperes törvényes képviselője, Alperes törvényes képviselő1 vitte ki a béreket a Telephely1ba és Tanú3 osztotta ki személyre szabottan.

[8] Hivatkozott arra, hogy Alperes törvényes képviselő1, az alperes törvényes képviselője tájékoztatta arról, hogy a balesetét követően továbbra is folyósítani fogja részére a nettó 180.000 forintot, amelyet meg is kapott minden hónapban 1 év 2 hónapon keresztül. Előadta, hogy az élettársát küldte el a Telephely1ba és a munkáltató alkalmazottjától kapta meg az összeget. A kifizetésről az alperes törvényes képviselőjével telefonon állapodott meg a balesetet követően.

[9] A felperes elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az alperessel megállapodást kötött, és ezért jogosult a kereseti kérelemben megjelölt összegre, másodsorban kártérítés

jogcímen jár a részére, mert 8 órában került foglalkoztatásra nettó 180.000 forint összegben, de a bejelentése és így a baleseti táppénzének kifizetése nem ennek megfelelően történt.

Ellenkérelem

[10] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[11] Előadta, hogy a felperes valóban a munkáltatónál állt alkalmazásban 2018. október 18. napjától, 2020. december 22. napjáig, de csak 4 órában került foglalkoztatásra 82.500 forint bruttó alapbérért. A felperes keresőképtelen állapota 2020. november 4. napjával megszűnt. Erről a munkáltatóját nem értesítette és mivel nem jelentkezett munkafelvételre, ezért igazolatlan hiányzás miatt az alperes 2020. december 22. napján felmondással megszüntette a munkaviszonyát. Állította, hogy a felperes részére baleseti táppénz-különbözetet nem fizetett. Az alperes nem vitatta a bekövetkezett balesetet, felelősségét vitatta a kereset jogalapjában. Álláspontja szerint minden fizetési kötelezettségének eleget tett, az alperes nem kifizető hely, a Magyar Államkincstár helyett táppénzt nem fizethet.

Az elsőfokú bíróság határozata

[12] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.126.810 forint kártérítést, ezen összeg után kamatot, továbbá 117.000 forint perköltséget.

[13] Az elsőfokú bíróság az elsődleges kereseti kérelem kapcsán megállapította, hogy a felperes nem tudta sikerrel bizonyítani, hogy az alperessel kötött megállapodás alapján jogosult lenne a keresetben megjelölt havi összegű alperes által vállalt kifizetésre.

[14] Ezt követően az elsőfokú bíróság a felperes másodlagos hivatkozását vizsgálta. A felperes ezen tényelőadásának bizonyítására csatolta az alperes felé küldött 2016. év májusában kelt e-maileket, táblázatokat és a 2019. júliusban és augusztusban az alperes törvényes képviselőjének küldött sms-eket, amelyekben különböző összegek szerepelnek „üvegezés”, „garázs”, valamint „fizu”, „tp” megjelölés. A „fizu” és „tp” megjelölések mellett 180.000 forint összeg, valamint 57.400 forint összeg megjelölés szerepel.

[15] A felperes a 8 órás foglalkoztatása alátámasztására előadta, hogy kártyás beléptető rendszer volt a Telephely1ban, és a beléptetést minden reggel alá kellett írni a biztonsági szolgálatnál. Ez igazolja, hogy mikor hagyták el az épületet, amelyből megállapítható volt, hogy este 20 00 órától hajnali 04 00 óráig az épületben volt.

[16] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az alperes előadása szerint a felperes 4 órában dolgozott, melyre vonatkozóan a bejelentés is megtörtént, azonban e körben sem a felperes munkaszerződését, sem a jelenléti ívet nem csatolta be. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a munkaidő nyilvántartása az alperes jogszabályból folyó kötelezettsége, melynek nem vitatottan a felperes esetében nem tett eleget, így a bíróság az okiratok hiányában a tanúk vallomását fogadta el.

[17] Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások alapján megállapította, hogy a felperes ténylegesen 8 órában végzett munkát az alperes részére. A felperessel azonos munkakörben és időszakban együtt dolgozó tanúk ezt megerősítették. A bíróság ítélezése alapjául a felperessel együtt dolgozó három tanú vallomását fogadta el. Tanú1 tanú ugyan bizonytalan volt a felperes munkaideje kapcsán, azt azonban a másik két tanúval egybehangzóan állította, hogy a felperes 8 órát tartózkodott a munkahelyén. Valamennyi meghallgatott tanú azt is előadta, hogy a felperes a 4-5 órás garázstakarítás után a többi munkavállalónak segített, mivel a takarítógép 4-5 óra használat után lemerült. Hangsúlyozta a bíróság, még Tanú3 tanú is azt vallotta, hogy a felperes a gépi takarítás után bent tartózkodott és a többi munkavállalónak segített. A tanúk egybehangzóan nyilatkoztak úgy, hogy volt jelenléti ív, amit vezetni kellett. Tanú2 tanú, aki az alperesnél csoportvezetői feladatot látott el, szintén azt adta elő, hogy ő is 8 órában dolgozott és a felperes neki segített be, ha a garázs takarítását befejezte. A tudomása szerint minden munkavállaló fizetése nettó 180.000 forint volt. A bíróság azt is tényként állapította meg Tanú2 és Tanú4 egybehangzó tanúvallomásából, hogy az alperesnél takarító munkakört betöltő munkavállalók egységesen nettó 180.000 forint munkabérben részesültek.

[18] A bíróság ezen felül rámutatott arra is, hogy a felperes tényelőadását támasztja alá az az általa becsatolt sms-ekben, üzenetekben megjelenő „fizu 180.000 forint is”, melyet az alperes nem vitatott.

[19] A perben a felperes sikerrel bizonyította, hogy a munkaideje napi 8 óra volt, illetve, hogy a fizetése nettó 180.000 forint volt.

[20] A felperes baleseti táppénzének összege, a munkáltató által 4 órára bejelentett 82.500 forint jövedelme alapján került megállapításra. Az alperes a bejelentési kötelezettségének nem tett eleget a ténylegesen nettó 180.000 forint munkabér és a teljes munkaidős munkaviszony alapján. Az elsőfokú bíróság hivatkozott arra, hogy a munkáltató kárfelelősségét a nem valós adatszolgáltatás is megalapozza, ha a munkavállalónak alacsonyabb összegű ellátást állapítottak meg (BH.1986.344).

[21] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az alperes azon hivatkozása, hogy nem kifizetőhely, így a baleseti táppénz kifizetése nem terheli, nem foghatott helyt, mivel a felperes nem elmaradt táppénz jogcímén terjesztette elő igényét, hanem részére a ki nem fizetett baleseti táppénzből eredő kárának megfizetését kérte. Figyelemmel arra, hogy az alperes a felperes keresetét összecszerúságában nem vitatta, így a bíróság a kereset szerint marasztalta az alperest.

Fellebbezés

[22] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását kérte új eljárásra és új határozat hozatalára, valamint a felperes kötelezését perköltség viselésére.

[23] Az alperes előadta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem felel meg a valóságnak. A felperes a másodlagos kereseti kérelmét sem tudta bizonyítani. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a felperes csupán 2018. október 18. napjától a balesetéig 2018. október 31. napjáig (14 napig) végzett munkát az alperesnél. A bíróság azt sem értékelte, hogy a tanúk nem emlékezhetnek pontosan egy közel 5 évvel korábbi kéthetes időtartamra.

[24] A felperes által 2016. évben küldött e-mail üzenetek és táblázatok nem relevánsak. A munkaszerződés és a jelenléti ív hiánya is erre a rövid időszakra vezethető vissza, melyek valószínűleg a munkavállalónál maradtak. A per szempontjából csupán a 2019-ben küldött sms-t lehet értékelni. Azonban életszerűtlen a bíróság azon megállapítása, hogy az alperes törvényes képviselője nem adott életszerű magyarázatot arra, hogy miért nem válaszolt az sms-ekre. A törvényes képviselő a felperes sms-eit csupán ajánlatnak tekintette.

[25] Tanú3 tanú vallomása pedig nem volt életszerűtlen. A tanú az alperes takarítási csoportvezetője volt és neki volt a legtöbb tudomása a felperes munkavégzéséről és díjazásáról. Tanú3, Tanú5, Tanú2 és Tanú1 tanúk egyértelműen igazolták az alperes képviselőjének tényállításait. Tanú4 tanú nyilatkozata ugyan ellentmondásos volt, azt azonban határozottan kijelentette, hogy a felperes munkabérééről, illetve munkaidejéről csupán a felperes elmondása alapján tudott nyilatkozni, pénzkifizetést pedig nem látott.

[26] Előadta, hogy a tanúvallomásokból egyértelműen megállapítható volt, hogy a takarítást végzők fizikailag jól elkülöníthető területen (a teljes takarítandó terület kb. 20 m²) egyedül végezték a munkájukat és nem láthatták, hogy a felperes mennyi időt dolgozott és azt sem, hogy mennyi munkabért kapott. Az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben az alperes becsatolta a felperes munkaviszonyával kapcsolatos bérpapírokat és elszámolásokat, melyek megfelelnek a valóságnak és azokat a tanúk is alátámasztották. A felperes nem bizonyította a munkaideje napi 8 óra jellegét, illetve, hogy a fizetése nettó 180.000 forint lett volna. Az alperes pedig végig vitatta a felperes másodlagos kereseti kérelmének az összecszerűségét, mivel állította, hogy a felperes a bejelentéseknek megfelelően 4 órában végzett munkát 82.500 forint munkabérért.

[27] Az alperes a hatályon kívül helyezés iránti kérelmében előadta, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 294.§ (6) bekezdését, mivel nem rendelte el a felperes, az alperesi törvényes képviselő, Tanú5, Tanú3, Tanú4 tanúk szembesítését. Az elsőfokú bíróságnak a felek és a tanúk által előadottakban szereplő ellentmondásokat szembesítéssel kellett volna feloldani.

Fellebbezési ellenkérelem

[28] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy szóbeli megállapodást kötött az ügyvezetővel a nettó 180.000 forint összegről, melyet az alperes 2020. márciusáig fizetett is. Álláspontja szerint a cégnél dolgozó Tanú3 és Tanú5 a cég érdekeit tartják szem előtt és valótlan dolgokat vallottak. Tanú2 és Tanú4 tanúk pedig előadták, hogy a felperes 8 órában végzett munkát.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indoka

[29] Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

[30] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, a bizonyítási eljárást lefolytatta, az érdemi döntésével is egyetértett, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helyes indokai alapján a Pp. 386.§ (4) bekezdése alapján hagyta helyben.

[31] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2) - (4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a) – d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[32] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása kapcsán az alábbiakra mutat rá.

Munkaidő

[33] A Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 2. § (1) bekezdése szerint a munkaviszony munkaszerződéssel jön létre.

[34] Az Mt. 44.§-a kimondja, hogy a munkaszerződést írásba kell foglalni. Az írásba foglalás elmulasztása miatt a munkaszerződés érvénytelenségére csak a munkavállaló – a munkába lépést követő 30 napon belül – hivatkozhat.

[35] Az Mt. 45.§ (1) bekezdése szerint a munkaszerződésben a feleknek meg kell állapodniuk a munkavállaló alaphérében és munkakörében. A (4) bekezdés szerint a munkaviszony – eltérő megállapodás hiányában – az általános teljes napi munkaidőben történő foglalkoztatásra jön létre.

[36] Az Mt. 134.§ (1) bekezdése szerint a munkáltató nyilvántartja

- a) a rendes és a rendkívüli munkaidőt;
- b) a készenlét;
- c) a szabadság;
- d) a 109. § (2) bekezdés, valamint a 135.§ (3) bekezdés szerinti megállapodás alapján teljesített rendkívüli munkaidő tartamát.

[37] A (2) bekezdés szerint a nyilvántartásból naprakészen megállapíthatónak kell lennie a teljesített rendes és rendkívüli munkaidő, valamint a készenlét kezdő és befejező időpontja is.

[38] Az alperes a felperes munkaidejét igazoló nyilvántartást a perben nem csatolta annak ellenére, hogy valamennyi tanú úgy nyilatkozott, hogy jelenléti ívet kellett vezetni. Az alperes arra hivatkozott, hogy 4 órára szóló munkaviszonyt hozott létre a felperessel, melyet neki kellett bizonyítania. Az alperes terhére esett az, hogy sem a munkaszerződés, sem a jelenléti ív nem állt rendelkezésre.

[39] A fentiek alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan jutott a tanúk vallomásából arra a következtetésre, hogy a felperest 8 órás munkaidőben foglalkoztatta az alperes.

Munkabér

[40] A felperes előadása szerint nettó 180.000 forint munkabérben állapodott meg az alperessel. A felperes ezen tényelőadását alátámasztották az általa becsatolt sms üzenetekben megjelenő „fizu 180.000 forint”, továbbá a tanúk előadása, mely szerint a peresített időszakban valamennyi munkavállaló nettó 180.000 forint fizetést kapott.

[41] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint Tanú3 ellentmondásosan nyilatkozott, Tanú5 pedig nem dolgozott együtt a felperessel, így nyilvánvalóan nem volt rálátása arra, hogy hány órában, mennyi munkabérért végzett munkát.

[42] Tanú1 úgy nyilatkozott, hogy a felperes 8 órát tartózkodott bent a munkahelyén, de a munkabéréről nem volt tudomása. Tanú4 a felperes fizetésével összefüggésben előadta, hogy ugyanannyi volt, mint a többieké, azaz nettó 180.000 forint.

[43] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a tanúk vallomását, a perben becsatolt iratokat, sms üzeneteket, melyből okszerűen állapította meg, hogy a felperes napi 8 órában, nettó 180.000 forint munkabért kapott.

[44] Az alperes valóban vitatta a felperes másodlagos kereseti kérelmének az összecszerúságát, de kizárólag arra hivatkozással, hogy a felperes 4 órában végzett munkát. Így az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a kereseti kérelme összecszerúságát, a számítási módot az alperes elfogadta. Az alperesi képviselő a 2023. szeptember 8. napján tartott tárgyaláson (9.M.70.088/2022/27.) kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy „a nettó összegre rászámítva a 15 %-os adó 1.126.816 forint jön ki. Ezt meghaladóan összecszerúságában nem vitatom, a kereseti kérelmet jogalapjában a továbbiakban is”. A felperes így a kereseti kérelmét a jegyzőkönyv szerint 1.126.816 forint összegben tartotta fenn, melynek megfizetésére az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest.

[45] Az alperes hatályon kívül helyezés iránti kérelme megalapozatlan, mivel az általa hivatkozott jogszabályi rendelkezés nem teszi kötelezővé a szembesítés elrendelését, az csupán lehetőség. Az elsőfokú bíróság pedig megfelelően értékelte a tanúk vallomását.

[46] A fentiek alapján a másodfokú bíróság a rendelkező rész szerint határozott.

Záró rész

[47] A fellebbezési eljárásban pernyertes felperes perköltség iránti igényt nem terjesztett elő, ezért a másodfokú bíróság a perköltség tárgyában való határozathozatalt mellőzte a Pp. 81.§-a alapján.

[48] A perben felmerült 90.400 forint illetéket az alperes köteles viselni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46.§-a alapján. A másodfokú bíróság mellőzte az illeték kiszabásáról történő határozathozatalt, figyelemmel arra, hogy az alperes a fellebbezésben lerőtt.

[49] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 365. §-a zárja ki.

Budapest, 2024. január 23.

dr. Vajas Sándor s.k.

dr. Kovács Edit s.k.

dr. Kulicity Mária s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró